

## اهمیت بیماریهای روماتیسمی

روماتولوژی رشته ای از پزشکی است که با درمان (شامل پیشگیری، درمان فعال و بازتوانی) بیمارانی سر و کار دارد که از بیماریهای مفصلی و عضلانی- اسکلتی رنج می برند. این رشته بیماریهای منتشر نسج همبند را در بر گرفته، ولی شامل مشکلات ناشی از ضربه نمی شود.

بیماریهای روماتیسمی شایعترین علت مزمن درد، رنج و ناتوانی جسمی در انسان هستند. این بیماریها در سنین بالا شایعتر بوده ولی در تمام سنین دیده می شوند.

پژوهش های مستقل نشان داده اند که در هر برهه زمانی ۴۰-۳۰ درصد مردم شکایات و نشانه های بیماریهای روماتیسمی (مثل درد، تورم و محدودیت حرکتی) را دارند. بیشتر افراد بالای ۷۰ سال دارای شکایات روماتیسمی مزمن یا متناوب می باشند. مطالعات انجام شده در پرتغال و دیگر کشورها نشان داده اند که ۲۵ درصد تمام مراجعات به پزشکان عمومی ناشی از شکایات عضلانی- اسکلتی است و حدود ۴۰ درصد از کسانی که به پزشک خانواده خود مراجعه می کنند به علت مشکلات عضلانی- اسکلتی است.

بیماریهای روماتیسمی علت اصلی از کارافتادگی و بازنشستگی پیش از موعد هستند و این مسئله اهمیت اجتماعی- اقتصادی این بیماریها را نشان می دهد. بیش از ۱۵۰ اختلال (که هر کدام دارای پاتوژنز، چهره بالینی، درمان و پیش آگهی مخصوص به خود می باشند) به عنوان بیماریهای روماتیسمی طبقه بندی می شوند. برای درمان موفقیت آمیز بیماریهای روماتیسمی، لازم است که نوع و زیرگروه هر اختلال و بیماری بطور دقیق مشخص گردد.

در حال حاضر، درمان های مختلف و متنوعی برای این بیماریها در دسترس است که اگر با دقت به کار روند در اکثر بیماران نتایج مثبتی (نه تنها از نظر کاهش درد و رنج بلکه از نظر حفظ ساختمان و عملکرد مفصل در دراز مدت) خواهند داشت. اگر چه بیماریهای روماتیسمی بندرت دارای علاج قطعی هستند ولی درمانهای مفید و موثری برای تمام آنها وجود دارد. در ضمن "غیر قابل علاج

بودن" فقط در مورد بیماریهای روماتیسمی صدق نمی کند بلکه در تمام رشته های پزشکی بیماریهای غیر قابل علاجی وجود دارند. پزشک با داشتن اطلاعات بالینی نسبتا ساده و در حین حال دقیق، با بیماران مبتلا با بیماریهای روماتیسمی مواجه شده و اقدامات وی بطور مطمئن منجر به افزایش طول عمر و کیفیت زندگی آنان (که هدف اصلی درمان است) می گردد. نتایج درمان و رضایت بیماران از اقدامات طبی یک منبع (علمی و معنوی) عظیم برای کسانی است که خودشان را وقف این نوع آسیب شناسی کرده اند.

حذف کلمه روماتیسم از فرهنگ لغات پزشکی و محاوره روزمره ضروری است چون نه تنها باعث ایجاد یک ایده نادرست در حوزه دانش پزشکی ما می گردد، بلکه این کلمه (روماتیسم) با ذهنیتی از درد و رنج پیشرونده و جبری (برای بیماران) همراه است در صورتی که این مسئله (همراهی الزامی با درد و رنج پیشرونده) از واقعیت به دور است. بنابراین ما پیشنهاد می کنیم که به اختلالات مختلفی که تا کنون زیر چتر اصطلاح "روماتیسم" قرار داشته اند بیماریهای روماتیسمی گفته شود. این نامگذاری به ما یاد آوری می کند که با بیماریهای مختلفی (نه یک بیماری واحد) سروکار داریم.

رضایت حرفه ای از مطالعه افراد مبتلا به بیماریهای روماتیسمی دارای ابعاد خاصی است که از ماهیت این اختلالات ناشی می شود. رویکرد تشخیصی در بیماریهای روماتیسمی اساسا بالینی است. اساس یک تشخیص صحیح روی توانایی تشخیصی پزشک و دقت و تمامیت او در معاینه بالینی قرار دارد و تست های آزمایشگاهی فقط مکمل دانش و مهارت ما پزشکان بوده و باعث افزایش تسلط ما بر فرایند پزشکی می گردند. بیماریهای روماتیسمی اغلب چند عضوی بوده و می توانند تمام اعضا بدن را مبتلا کنند. پزشکانی که به بیماریهای روماتیسمی توجه ویژه دارند صاحب فرصت های بیشماری می شوند که می توانند استدلال منطقی و پاتوفیزیولوژی بیماریها را تمرین کنند که این به نوبه خود باعث ایجاد یکی از بزرگترین لذتها برای کسانی می شود که واقعا به پزشکی عشق می ورزند. ما نمی توانیم ، و نباید، فراموش کنیم که بیماران انسانند و نه تنها باید به بیماری آنان فکر کنیم، بلکه باید به فکر تاثیر این بیماریها روی "لذت بردن آنان از زندگی" نیز باشیم.

و کلام آخر اینکه، در سالهای اخیر پیشرفت فوق العاده ای در درک علمی بیماریهای روماتیسمی، با تمام انشعاباتش که شامل زمینه های مختلف علمی و پژوهشی از تنظیمات استخوان و سوخت و ساز انرژی گرفته تا رشته های پیشرفته تر ایمنی شناسی و زیست شناسی مولکولی می شود، نائل شده است. در این رشته پزشکان یک فرصت استثنایی خواهند یافت تا کنجکاوای علمی و ذائقه پژوهشی خود را برای فن آوری و تحقیق پیشرفته بیازمایند بدون اینکه دیدگاه خود را در باره بیماران واقعی از دست بدهند.